

Ježiš náš spoločník na ceste života...

Stavíme si domy vedľa seba. Chodíme spolu do zamestnania dopravnými prostriedkami. Sedíme vedľa seba v kancelárii, v škole i v kostole... A pritom sme tak ďaleko od seba. Bojíme sa prihovoriť, pozrieť sa do očí, ba i pozdraviť. Alebo inokedy si myslíme, že už o sebe vieme dosť, vstupujeme do manželstva alebo do rôznych spolkov. Zdá sa nám, že sme si blízki a neraz zažívame napätie a sklamanie. Zostávame sami so svojimi ťažkosťami, starosťami a neistotami. Občas sa nájdú i obdivuhodné výnimky v tomto svete, kde sme si blízki, veľmi blízki, viac než boli naši predkovia, ale pritom veľmi vzdialení. Máme každý svoj svet. Svet plný seba, našich plánov, predstáv, túžob i povinností... Tí, ktorým sa darí alebo majú veselú povahu, tí majú svoj svet krásne až naivne pestro naružovo sfarbený. Iní ponorení do problémov a trápení sa udržiavajú v šere a tme depresie alebo nechuti niečo robiť. Okolo nás prechádza Kristus. A nie je to prvý raz a nie je to iba teraz. Už hneď po svojom zmŕtvychvstaní sa pridáva náš Pán k učeníkom. Išli do Emauzy. Boli sklamaní. Rozprávali sa cestou o tom, čo sa stalo v Jeruzaleme. Pohrúžení do toho, čo prežívali ich vôbec nenapadlo, že ten kto sa k nim pridá na ceste je sám Ježiš. Oči mali zastreté, aby ho nepoznali. Bolo im zvláštne, že tento človek vie všetko. Odpovedá im na otázky a rozpráva o všetkom. Neskôr vyjadrili pocity ktoré vtedy mali: „Či nám nehořelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ Spoznali ho až vtedy, keď s nimi večeral.

Áno, aj okolo nás prechádza Kristus. Každodenne je pri nás. Prihovára sa nám. Pridáva sa ako spoločník na našej životnej ceste. Ale nám sa stáva to isté ako pri ľuďoch. On je pri nás a my ho nevnímame. Nepočúvame ho a nepočítame s ním. Nevidíme ho, lebo ho nechceme vidieť. Pridáva sa ku nám. Vníma náš život a chce nám pomôcť. Hovorí nám a prihovára sa. Ponúka nám chlieb, svätý chlieb, Sväté prijímanie. Naše srdce je ale ponorené do nášho sveta bolesti, starostí, úspechov a radostí.

O jednej skupine ľudí platí to čo píše istý autor: „Mnoho ľudí dnes trpí depresiami. A mnohí vidia už v depresívnych pocitoch chorobu, proti ktorej chcú bojovať a podľa možností sa jej čo najrýchlejšie zbaviť. Ale tým si zahatávajú prístup k ich hĺbke. Nemožno si vybrať, či sme náchylní na depresiú alebo nie. Ale ak som depresívny, potom nevedie moja cesta k Bohu popri depresii, ale len cez ňu. Depresia mi berie ilúzie ega, že som vždy v dobrej nálade, že všetko môžem vidieť pozitívne, že mám život pevne v rukách. Existuje vo mne boľavá duša, Achillova päta. Nemusím ju skrývať. Je práve vstupnou bránou Boha. Práve tam ho môžem zažiť.“ Práve v tejto slabosti sa ukazuje Božia sila. Ježiš Kristus mi hovorí: „Neboj sa“ a podáva mi svoju pomocnú ruku so slovami: „Som tu s tebou. Prišiel som, aby som ti pomohol v твоich krížoch. To, čo ty nevládzeš, to ja doplním svojou Božskou múdrosťou, mocou i láskou.“ Ak mu uveríme, ak mu všetko odovzdáme a počítame s ním, ak mu povieme, čo nás trápi a podáme mu v dôvere svoju ruku, zažijeme stretnutie s ním. A zažijeme aj ovocie tohto stretnutia: pokoj, istotu, silu a vtúrnú radosť.

Rovnako to platí i o tých, čo prežívajú radosť, šťastie a pocit úspechu. Aj k nim sa pridáva Kristus. Chce spolu s nimi prežívať ich radosť. Ak som i ja v radosťi a šťastí, moja cesta k Bohu nie je popri tejto radosťi, ale prechádza cez ňu. Ved' všetko, čo žijem, prežívam v Bohu a spolu s ním. Vidiecky farár u Bernanosa krátko pred smrťou sa modlil: „Celkom si ma odhail, ako si len ty schopný odhail.“ Už nie je nič skryté medzi ním a Bohom. Zažil, že Bohu sa môže odovzdať úplne a so všetkým, bez toho, aby niečo stratil zo svojej radosťi a šťastia. Môže sa Bohu odovzdať so všetkým dobrým, radostným, i zlým a smutným a tak sa v Božích rukách stáva požehnaním pre seba i pre svet.

Je isté, že najčastejšie túžime po radosťi, ale i to je isté, že častejšie prežívame zármutok. Prečo zármutok, smútok a šero, keď sme, ako sami vieme a cítime stvorení pre radosť? „Prečo ste smutní?“ – pýta sa rôznymi otázkami Pán Emauzských učeníkov. Vy ste smutní jednoducho preto, že ste neuverili. Nič tak nezabíja radosť v duši človeka ako nedôvera, neochota veriť. Otvorte sa svetlu, pokoji, láske i radosťi, ktorú ja prinášam svojou prítomnosťou. Uverte mi, že som tu pri vás a som tu pre vás. Som tu, aby som počul vaše žiale, bolesti, trápenia i radosťi a som, aby som vám pomohol: „Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste obťažení.“ Podte ku mne svojou vierou a dôverou, že ako Boh vám naozaj môžem pomôcť vždy, všade a v každej chvíli... Kvôli vám som prišiel na zem a zomrel na kríži a kvôli vám som tu ako zmŕtvychvstalý. Pridávam sa ku vám, na vašej ceste životom.

*Už veľkonočnou radosťou
slnčné lúče žiarili,
keď apoštolí Ježiša
na vlastné oči videli.*

*Na jasnom tele Kristovom
vidia lesk jeho piatich rán
a ohlasujú verejne,
že už vstal z mŕtvych Kristus,
Pán.*

*Ježišu, náš Kráľ láskavý,
ty vládni stále nad nami
a budeme ťa každý deň
velebiť spevmi, chválami.*

*Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.*

*Sláva ti, Kriste Ježišu,
že si nad smrťou zvíťazil
a skrze apoštolov nám
cestu života otvoril. Amen.*

Chýbajú nám semafore

Križovatiek v živote pribúda a začínajú nám chýbať semafore. Možno aj sú, ale už na nich bliká iba oranžové svetlo a človek preberá zodpovednosť za svoje rozhodnutie. Sme na hlavnej? Nie sme? Môžeme ísť, alebo musíme počkať? Život sa stáva komplikovanejším, križovatiek pribúda a na jednej už nie sú len tri cesty — tri voľby, ako to bolo v rozprávkach. Možnosti, kadiaľ vykročiť, sa donekonečna množia. Biblická dilema Kristus, alebo Barabáš sa mení na Kristus, alebo tisíc Barabášov. Vyberme si.

Židia v tej prvej dileme zlyhali: Zapreli Svätého a Spravodlivého a žiadali, aby im Pilát prepustil vraha. Zabili pôvodcu života, toho, ktorý dáva život a žiadali si prepustiť toho, kto ho berie. Naša voľba nie je ľahšia, ale ťažšia o to oranžové blikajúce svetlo a o ten počet možností... Dá sa tu čosi robiť, alebo sa iba bezradne pozeráť na jednu či druhú stranu? Alebo risknúť a vykročia iba tak?

Neslobodno. Človek potrebuje istotu. Nemôže si však všetko overovať svojim životom, lebo životom sa dajú niektoré veci overiť iba raz. A to je príliš málo... Našťastie je tu riešenie. Ponúka ho žalmista, ktorý sa v pokoji ukladá a usína, lebo Pán ho nechá odpočívať v bezpečí. Vtedy, keď sa mnohí pýtajú: Kto nám ukáže šťastie? Kto nám dá istotu? My hovoríme a prosíme: Pane, ukáž nám svetlo tvojej tváre ako znamenie. Teda je tu riešenie. Židia by sa neboli pomýlili, keby sa boli pozreli do Kristovej tváre, do jeho očí a do Barabášovej tváre, do jeho očí. Kristova tvár je znamením. Jeho oči nás presvedčajú. Treba ho poznať, treba sa k nemu priblížiť a nepomýlime sa. Ján nám pripomína: Podľa toho vieme, že sme ho poznali, ak zachováme jeho prikázania. Kto hovorí, že ho pozná, ale nezachováva jeho prikázania, je luhár. Pomýli sa, pôjde zle. Kto však zachováva jeho slovo, v čom je Božia láska naozaj dokonalá. A spravodlivý Ježiš Kristus, náš zástanca u Otca, ho povedie. Otvorí mu myseľ, aby porozumel Písmu a kráčal bezpečnou cestou...

Žijeme v čase komplikovaných križovatiek. Tisíce Barabášov stojí na križovatkách s reklamnými sloganmi a odporúča nám tú svoju cestu ako najlepšiu a najbezpečnejšiu. Človek však vie, že iba jedna môže byť správna. Znamenie istoty, zelené svetlo na semafore, však chýba. Strácame istotu. Čo robiť? Pane, ukáž nám svetlo svojej tváre ako znamenie.

MARIÁN BUBLINEC

Úmysly Apoštolátu modlitby Máj 2006

Všeobecný: Aby hojnosť darov Ducha Svätého zoslaných na Cirkev prispela k zveľadeniu mieru a k spravodlivosti vo svete.

Misijný: Aby tí, ktorí sú zodpovední za verejné inštitúcie v misijných krajinách, pomocou vhodných zákonov podporovali a chránili ľudský život od počatia až po jeho prirodzený koniec.

Úmysel KBS: Naším posledným cieľom je nebo. Aby sme ho dosiahli, musíme žiť bohumilo. Nech nám v tom pomáha Mária.

Spovedanie

Utorok od 17:00

Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Na budúcu nedeľu 7.mája bude zbierka na seminár

Sväté omše v tret'om Veľkonočnom týždni

1.V. Pondelok

8.00 Poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii Ustavičnej Pomoci pri dožití 85 rokov

2.V. Utorok

18.00 + Valentín Radakovič, manž., synovia a zaťovci

3.V. Streda

18.00 Poďakovanie Božskému srdcu a Panne Márii

5.V. Piatok - prvý piatok

18.00 + Štefan Slezák manž. Vilma a syn Viliam

6.V. Sobota

18.00 + Jozef Tekula

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

7.V. 4. Veľkonočná nedeľa - Dobrého Pastiera

8.00 na dobrý úmysel

9.15 + Fridrich Stojkovič, manž. Vilma a rodičia

Liturgický kalendár

1.V. pondelok sv.Jozef, robotník

2.V. utorok sv.Atanáz, biskup, učiteľ Cirkvi

3.V. streda sv.Filip a Jakub, apoštolí - sviatok

4.V. štvrtok sv.Florián, sv.Silván, biskup, prvý štvrtok v mesiaci „Deň modlitieb za duchovné povolania“

5.V. piatok sv.Gothard, biskup ,bl.Nunzio Sulprizio - prvý piatok

6.V. sobota sv.Katarína Sienská, Panna a učiteľka Cirkvi

Slovo na dnes

Nebojte sa! Moc Kristovho kríža a vzkriesenia je väčšia než akékoľvek zlo, ktorého by sa človek mohol a musel báť.

Ján Pavol II.

SVIATOSŤ SRDCA

Situácií, keď ide človeku o život a keď nemá pre niečo prirodzené vysvetlenie, je nekonečný rad. Ich okolnosti nepoznáme alebo ich nechápeme, a preto si často vypomáhame tým inkriminovaným slovom „náhoda“. Pripadáme si úplne bezmocní, keď auto riadené opilcom „náhodou“ vyletí zo zákruty a zmarí mladý, nádejný život. Vnímame to ako veľkú nespravodlivosť, keď na rakovinu pľúc zomrie človek, ktorý nikdy nemal cigaretu v ústach. Tu síce skôr hovoríme o smole než o náhode, v skutočnosti tým ale myslíme to isté. Smrť sme si zvykli vnímať ako niečo nepatričné a neprirodzené, ale ona je v skutočnosti záležitosťou celkom prirodzenou. Smrť tela sama osebe ale nemôže pripraviť človeka o jeho život večný. Oň ho môže pripraviť len hriech. Je preto veľkým paradoxom, že práve hriechu sa mnohí ľudia boja zo všetkého najmenej.

Čoho sa teda báť a čoho nie? Komu dôverovať? Aby sme sa nenechali v dnešnom rozbúrenom svete manipulovať strachom, to predpokladá vstrebať až do špiku kostí Božiu výzvu:

„Nebojte sa!“ Opakuje ju aj Ján Pavol II.: „Nebojte sa! Moc Kristovho kríža a vzkriesenia je väčšia než akékoľvek zlo, ktorého by sa človek mohol a musel báť. Existuje niekto, kto drží v rukách osudy tohto pomínuteľného sveta, kto má v rukách kľúče od smrti a podsvetia, kto je alfou a omegou. A tento niekto je Láska. Len on sa môže plne zaručiť za slová Nebojte sa!“

Inými slovami - nenechať sa v dnešnom rozbúrenom svete manipulovať strachom vyžaduje vieru a dôveru v Boha. Rozhodne sa vyplatí usilovať sa o ňu. Takéto úsilie môže začať rôzne. Napríklad vedomým rozhodnutím prestať už konečne veriť na náhody. Dôsledne a bezo zvyšku, pretože oslobodenie od strachu je s vierou v náhody nezlučiteľné. Tak ako každé úsilie, aj toto bude stáť nejakú námahu. Ale odmena príde čoskoro - človek dosiahne dosiaľ netušený pokoj a mier v srdci a svoje ďalšie pomínuteľné dni bude prežívať určite lepšie a plnšie. A tiež oveľa dobrodružnejšie, čo nie je vôbec zanedbateľné, keď uvážime, koľko ľudí dnes uprostred blahobytu doslova umiera nudou.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Nemý svedok umučenia a zmŕtvychvstania Pána

Turínske plátno je ľanová plachta dlhá štyri metre a tridsaťšesť centimetrov a široká meter a desať centimetrov. Je to pohrebný rubáš, ktorý zastával zároveň funkciu plachty, šatky (sodara) i prikrývky. Plátno ovíjalo hlavu i celé telo (polovica zospodu a polovica zvrchu) mŕtveho muža, o ktorom my veriaci veríme, že to bolo telo Ježiša Krista. Vedecké výskumy Turínskeho plátna, ktoré už viac ako sto rokov uskutočňujú odborníci z najrozličnejších oblastí vedy, poukazujú na jeho pravosť (aj keď sme neraz boli svedkami pokusu o jeho spochybnenie). Vďaka týmto výskumom sa Turínske plátno stalo najvzácnejšou kresťanskou relikviou, ktorá udivuje vedecký svet, „fotografiou“ utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania Pána Ježiša. Výskumy dokazujú, že obraz na plátne zanechal telo ukrižovaného muža ako negatívny fotografický obraz, pričom škvrny od krvi sú v pozitíve. Americkí fyzici J. Jackson u E. Jumper z U. S. Air Force Academy objavili, že obraz na plátne je trojrozmerný. Viackrát opakované výskumy dosvedčujú, že súčasná veda nevie takýto obraz vytvoriť a že ho nenamaľovala ľudská ruka štetcom ani nijakou inou technikou, teda nie je dielom človeka. Obraz má priezračnú žltú farbu a je veľkou záhadou, lebo na ňom nenašli nijaké pigmenty, farbivá ani farby. Priadza viac zožltla len na povrchu vlákien, nie na povrchu tkaniny ani vo vnútri nite. Vedci sa pokúšali odstrániť zafarbenie vlákien, no hoci vyskúšali až dvadsaťpäť rozpúšťadiel, nepodarilo sa im to. Vedecký výskum teda dokázal, že obraz je nezmývateľný a nijako sa nedá odstrániť.

Vďaka trojrozmernému obrazu na plátne identifikovali vedci na očiach muža zavinutého do plátna dve mince, čo potvrdzuje, že tí, čo telo pochovávali, dodržiavali starovekú židovskú tradíciu. Na pravom oku sa zachoval obraz mince leptom lituus, ktorú razili za čias Poncia Piláta v rokoch 29 - 32 po Kristovi. Na ľavom oku obraz mince, ktorú nechal raziť Pilát na počesť Júlie, matky Tibéria len r. 29 po Kristovi.

Vedcov udivuje aj skutočnosť, že hoci v plachte bolo telo zavinuté, obraz je ideálne rovný (plochý), nedeformoval sa. Predpokladajú, že neodstrániteľný negatívny obraz ukrižovaného vznikol akoby tajomným výbuchom energie zvnútra, akýmsi „pripálením“ povrchu vlákien infračerveným žiarením alebo „bombardovaním“ protónmi s energiou jedného megaelektónu (takou energiou prechádza protón cez priestor s rozdielom napätí milión voltov). Veda nevie plne vysvetliť mechanizmus prenosu obrazu z tela na plátno. Preto J. Jackson napísal: Na základe doteraz známych fyzikálno-chemických procesov môžeme tvrdiť, že obraz na plátne nemohol vzniknúť. Keďže napriek tomu existuje, nie sme schopní vysvetliť, ako vznikol.

Jediným tvorcom tohto fotografického negatívu na plátne je mŕtve telo ukrižovaného človeka, žida z prvého storočia, ktorého ukrižovali tak, ako to opisujú evanjeliá. Doterajšie poznatky získané vedeckým skúmaním dovoľujú tvrdiť, že Turínske plátno je autentické, že je to plátno, v ktorom bolo zavinuté Ježišovo telo. Vedci K. E. Stevenson a G. R. Habermas tvrdia, že pravdepodobnosť, že obraz na plátne nie je obrazom Ježišovho tela je jedna ku 82 944 000. Možno teda povedať, že Turínske plátno je Ježišov pohrebný rubáš.

Y. Delage vyjadril názor, že takéto nevyvrátiteľné argumenty nepresvedčia iba tých ľudí, ktorí si: z ideologických príčin zavesili rozum na kliniec. Odborníci na súdnu patológiu na základe poznatkov o zrážanlivosti krvi tvrdia, že Ježišovo

telo zavinuli do plátna dve a pol hodiny po smrti a že v ňom ostalo približne tridsaťšesť hodín. Nenachádzajú sa na ňom totiž nijaké stopy rozkladu a hniloby. A navyše, telo z plátna nikto nevybral, lebo nie sú na ňom nijaké stopy odtrhávania. Krvné zrazeniny sú jasne viditeľné. Túto skutočnosť vedci nevedia vysvetliť ani uskutočniť v laboratóriách.

Ako telo preniklo cez ľanovú tkaninu bez toho, aby porušilo jej štruktúru? Čo vyvolalo tajomné zobrazenie celého tela na plátne? Odpoveď môže dať len viera, že sa to stalo vo chvíli Ježišovho zmŕtvychvstania. Ján Pavol II. počas homílie 13. apríla 1980 v Turíne povedal: Na základe argumentov mnohých vedcov. Turínske plátno je osobitným svedkom Veľkej noci - umučenia, smrti a zmŕtvychvstania. Nemým svedkom, ale zato nečakane výrečným.

Veda objavuje, kto je človek z plátna, kým viera vedie k jeho spoznaniu. Táto najvzácnejšia relikvia neobyčajne sugestívne pripomína, že Kristus naozaj trpel, zomrel na kríži a vstal z mŕtvych. Môžem byť ľahostajný k takej nekonečnej láske?

Pre veriaceho človeka, povedal Ján Pavol II., je podstatné, že plátno je zrkadlom evanjelia... Každý vnímavý človek pri jeho kontemplácii prežíva vnútorné pohnutie a otras... plátno je naozaj neobyčajným znakom, ktorý poukazuje na Ježiša, pravé Slovo Otca, a vyzýva človeka, aby vo svojom živote nasledoval príklad toho, ktorý obetoval samého seba za nás (Turín 24. 4. 1988).

Prázdno

Naplnené môže byť len prázdno a vyprázdnený môže byť len priestor, ktorý niečo obsahuje. Naplňovať môžeme len niečím reálnym, nie je reálne vyprázdňovať už prázdne.

Ak vezmeme do úvahy, že okrem reálneho existuje aj ideálne súcno, dostávame sa do situácie, keď pravidlá, ktoré platili v prvom prípade, sú v druhom úplne neplatné.

Napriek tomu som si v Cirkvi všimol situácie, ktoré utvárajú stav stojaci kdesi na pomedzí oboch.

Inými slovami...

Aj Cirkev pozná svoje prázdna, v plnostiach.

*Plný kostol prázdnych lavíc,
plné lavice prázdnych pohľadov,
plné ústa prázdnych slov,
plné matriky prázdnych sľubov.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

Bl. Nunzio Sulprizio
5.máj

Tohto neznámeho mladíka z abruzzských hôr označil pápež Lev XIII., za príklad robotníckej mládeže. Podľa slov ďalšieho pápeža, Pavla VI., ktorý ho vyhlásil za

blahoslaveného, Nunzio Sulprizio dokázal počas svojho života zlúčiť zdanlivo protikladné skutočnosti - byť mladým robotníkom a stať sa svätým.

Krátky život Nunzia Sulprizia (* 13. apríla 1817 v Pescosansonescu, Taliansko) vybrúsilo do dokonalosti najmä utrpenie. V troch rokoch stratil otca, a hoci sa matka znovu vydala, jej nový manžel nemal pre chlapca milé slovo. Ako osemročný Nunzio úplne osirel. Do opateru si ho vzala stará mama, no ani ona mu nebola dlho oporou. Po jej smrti sa deväťročný Nunzio dostal do domu strýka Domenica Lucianiho, ktorý ho vzal zo školy a urobil si z neho pomocníka v zámočníckej a kováčskej dielni.

Táto práca nebola veľmi súca pre malého chlapca, no strýc na to nedbal. Nunzio, ktorý nebol veľmi silný a často chorľavel, musel od rána do večera ťažko pracovať. Za jeho námahu sa mu však dostávalo iba surové zaobchádzanie, hraničiace s krutosťou. Napriek tomu si nikdy nestážoval a bol vždy poslušný. Jeho jedinou túžbou však bola smrť, ktorá by ho vykúpila z neznesiteľného položenía a umožnila by mu stretnúť sa s milovanou matkou. Situácia sa vyhrotila, keď sa chlapec ťažko zranil. Úraz, ktorý ho prinútil na trojmesačný pobyt v nemocnici, si napokon vyžiadal aj ďalšiu obeť - museli mu amputovať ľavú nohu. Nemal ani pätnásť rokov a už ostal mrzákom. Táto smutná skúsenosť ho však nezlomila. Ešte na nemocničnom lôžku sa začal učiť latinčinu a zaumienil si, že sa stane kňazom.

Návrat do dielne bol veľmi bolestný. Pre svoje postihnutie už nemohol pokračovať v práci, preto ho ďalší príbuzný odviezol so sebou do Neapola a zveril ho do opateru slobodného plukovníka Felice Wochingera, ktorý bol známy svojou kresťanskou dobročinnosťou a príkladným životom. Tu Nunzio konečne našiel láskyplnú opateru. Domáckej atmosféry si však veľa neužil, pretože pre zdravotné problémy ho museli umiestniť v ústave pre dlhodobo chorých. Počas takmer dvoch rokov v ústave sa Nunzio venoval modlitbám a duchovnému rastu. Tu po prvý raz prijal sviatostného Krista. Písal si aj denník, ktorý je dokladom o jeho hlbokom vzťahu k Bohu a čistej duši citlivej na každé zaváhanie. Nunzio sa úzkostlivo vyhýbal každému pokúšaniu a svoj život zveril pod ochranu Panny Márie, ktorá mu bola akoby adoptívnu matkou.

Roku 1834 sa spolu s plukovníkom presťahovali do jedného z najkrajších neapolských zámkov v Machio Angioino, aby sa tu ďalej zotavoval. Ako sa však ukázalo, jeho stav bol príliš vážny. Na jeseň roku 1835 sa lekári rozhodli amputovať mu aj druhú nohu, no jeho život už nezachránili. Zomrel 5. mája 1836 vo veku 19 rokov s pohľadom upretým na sochu Panny Márie a so slovami: „Teraz vidím, aká je nádherná.“ Jeho telo ostalo päť dní vystavené na verejnú úctu v kostole Panny Márie Orodovníčky a dnes je uložené v kostole sv. Dominika Soriana v Neapole. Nunzia Sulprizia vyhlásil za blahoslaveného pápež Pavol VI. 1. decembra 1963 pred všetkými biskupmi zhromaždenými na Druhom vatikánskom koncile.

Spracovala Katarína Žáková

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

